

Arrest

nr. 321 661 van 14 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2024 *"intrekking van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 44"* en van de beslissing van dezelfde datum tot weigering van het duurzaam verblijf (bijlage 24).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. EYKERMANN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing trekt het verblijfsrecht in dat verzoeker had bekomen als ouder van een Belgisch minderjarig kind. Ze luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 44 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: T.D.V. Voorna(a)m(en): Y.

Nationaliteit: Angola

Geboortedatum: 03.10.1986

Geboorteplaats: Luanda

*Identificatienummer in het Rijksregister:**

Verblijvende te: *

Reden van de beslissing:

Artikel 44 van de wet van 15.12.1980:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 20.11.2018 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 05.06.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als ouder van het minderjarig Belgisch kind T. E. A. (*) met wie hij zich vestigde.

Bij zijn verblijfsaanvraag heeft betrokkene een Angolees paspoort met nr. * voorgelegd, geldig van 19.07.2017 tot 19.07.2027. De verblijfsaanvraag van betrokkene werd nooit formeel door DVZ behandeld waardoor hij op 05.06.2019 ambtshalve door de gemeente in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 16.11.2023 ontving DVZ een verzoek om inlichtingen van het parket bij het Hof van Beroep van Gent in het kader van een procedure ouderlijk gezag, verblijfsregeling en onderhoudsbijdragen. Teneinde te kunnen antwoorden op voormelde vraag, werd betrokkene's dossier nagekeken. De beambte die het dossier toen heeft samengevat had twijfels bij de echtheid van het paspoort dat bij de verblijfsaanvraag van 20.11.2018 werd voorgelegd en stuurde de ontvangen kopie door naar de Federale Politie (Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten (hierna CDBV)). In het analyseverslag van de CDBV leest men:

“Het document stemt niet overeen met de documentatie van onze dienst. Bij controle op basis van de ontvangen kopij stellen wij vast dat de wijze van invullen niet conform is met het gebruikelijke. De MRZ (Machine Readable Zone) is foutief, de controlecijfers zijn niet correct.

Op basis van deze vaststellingen kunnen wij melden dat het om een vals document gaat.”

Op 17.04.2024 werd betrokkene geïnformeerd over het feit dat de DVZ overwoog om zijn verblijfsrecht in te trekken omdat hij zich van een vals stuk had bediend bij zijn verblijfsaanvraag. Deze brief werd hem op 02.05.2024 betekend. Betrokkene geeft via zijn advocate de volgende verklaring:

“Les observations de mon client sont les suivantes :

1. À l'époque, il n'avait pas obtenu lui-même son passeport ; il avait demandé à son oncle en Angola de se le procurer et de lui faire parvenir

C'est donc en toute bonne foi que monsieur T. a introduit sa demande de carte de séjour en tant qu'auteur d'enfant mineur belge avec le passeport qui lui avait été envoyé depuis le pays d'origine par un membre de famille proche. (...)”

Verder stelt de advocaat dat betrokkene destijds het paspoort in Parijs ging ophalen nadat het hem via DHL werd verzonden.

De verklaringen van betrokkene zijn echter volstrekt ongeloofwaardig: Ten eerste dient opgemerkt te worden dat op pagina 2 van het paspoort, onder de foto van betrokkene, een handtekening werd aangebracht (“holder's signature”). Deze handtekening verschilt volledig van de handtekening van betrokkene die kan teruggevonden worden op andere stukken van ons administratief dossier zoals de bijlage 19ter van 20.11.2018, de bijlage 22 van 26.03.2024 of de arbeidsovereenkomst van 31.05.2022. Betrokkene moet het dus minstens merkwaardig hebben gevonden dat op een paspoort dat hij nog nooit heeft vastgehad reeds een handtekening was aangebracht. Voor zover betrokkene zou stellen dat hij zich van meerdere handtekening bedient en de handtekening pas bij ontvangst van het paspoort op het document heeft gezet, dient bovendien opgemerkt te worden dat dergelijke handtekeningen ofwel op voorhand worden ingescand en vervolgens digitaal op het paspoort worden aangebracht, ofwel bij afgifte van het paspoort door de overheid aan betrokkene door de betrokkene zelf worden gezet. Echter stelt betrokkene dat hij niet diegene is die het paspoort zou hebben aangevraagd, noch dat hij de persoon was die het paspoort van de Angolese autoriteiten in ontvangst nam, dat deed, zo stelt hij, zijn “oom” die daarna het stuk met koerierdienst DHL naar Parijs verzond. Het zou zeer merkwaardig zijn dat de Angolese autoriteiten een paspoort dat niet voorzien was van een handtekening zomaar aan een derde zouden meegeven zodat dat achteraf nog zou getekend kunnen worden. Dergelijke praktijk zou vanzelfsprekend fraudegevoelig zijn. Vervolgens dient er op te worden gewezen dat betrokkene bijzonder vaag blijft over de persoon die hem zijn paspoort heeft bezorgd. Hij houdt het bij “een oom”. Over wie het gaat, wanneer hij het paspoort heeft aangevraagd, hoe de afspraken werden gemaakt om het paspoort te recupereren en te bekostigen enz. wordt niet vermeld.

Daarnaast rijst de vraag waarom betrokkene het paspoort per koerier in Parijs liet afleveren, nu hij zelf stelt sedert 2012 (aanvraag 9bis van 30.01.2018) of 2013 (mail advocaat van 31.05.2024) in België te verblijven. Betrokkene geeft daarvoor geen verklaring. Relatief gezien is de afstand tussen Brussel en Parijs niet dermate onoverbrugbaar wanneer men in aanmerking neemt dat het paspoort, zo wordt althans beweerd, uit Angola werd verzonden. Het paspoort had dus per koerierdienst evengoed in België kunnen worden afgeleverd (DHL was op dat ogenblik ook al in ons land actief).

Verder moet worden opgemerkt dat betrokkene thans bij de Angolese ambassade een aanvraag voor een paspoort heeft ingediend. Waarom hij er in het verleden niet voor koos om via de Angolese diplomatieke post in België de nodige stukken op te vragen, wordt eveneens niet verklaard.

Tot slot verschaft betrokkene geen uitleg waarom die "oom" er voor koos om een vals document naar betrokkene te verzenden terwijl deze persoon zich in Angola bevond en dus toegang moet hebben gehad tot de reguliere kanalen van de Angolese overheid. Het is totaal onlogisch dat die "oom" zich in die situatie tot malafide personen zou wenden om een document voor betrokkene te bekomen.

Gelet op het voorgaande kan gesteld worden dat betrokkene er niet in slaagt om te overtuigen van zijn goede trouw.

Dat betrokkene thans verklaringen voorlegt van familieleden die zijn identiteit moeten bevestigen en dat hij een aanvraag heeft ingediend bij de Angolese ambassade om een nieuw paspoort te bekomen, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij zich van een vals paspoort bediend heeft om het verblijfsrecht te bekomen en dat hij niet aantoonde te goeder trouw te hebben gehandeld bij het bekomen van dit vals document.

Overeenkomstig artikel 44 van de wet van 15.12.1980 kan daarom zijn verblijfsrecht worden ingetrokken.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig het verblijfsrecht van betrokkenen te kunnen intrekken, werd mijnheer op 17.04.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. De brief werd aan betrokkene betekend op 02.05.2024. Daarop legde betrokkene (via zijn advocaat) de volgende documenten voor:

- "Procuracao" opgesteld in vermoedelijk het Portugees – volgens de advocaat gaat het om een aanvraag voor een nieuw paspoort – bij gebrek aan een vertaling in één der landstalen of het Engels kan de inhoud van dit document niet worden bepaald

- Overschrijving aan de Angolese ambassade te Brussel
- Verklaring mevrouw D. M.
- Verklaring Y. D. M.
- Verklaring N. V. N..
- Arrest Hof van Beroep Gent 12.06.2023
- Brief uitstel zaak 2023/FA/270 naar 16.12.2024
- Vonnis 09.03.2023
- Vonnis 16.11.2023
- Attest CAW aanwezigheid gesprek op 08.05.2024
- Stortingen onderhoudsgeld vanaf 03.03.2024
- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur met B. B. NV dd. 31.05.2022 + Bijlage maaltijdcheques
- Overeenkomst georganiseerd gemeenschappelijk vervoer
- Loonbrieven februari tot april 2024
- Standaardinformatie consumentencrediet

De aan betrokkene betekend brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten." Er werden na 31.05.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de intrekking van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 44, §2 van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wanneer betrokkene in België is toegekomen, blijkt niet eenduidig uit het dossier. In zijn regularisatieaanvraag van 30.01.2018 stelde hij in 2012 in België te zijn aangekomen. Blijkens de e-mail van zijn advocate van 31.05.2024 zou dat pas in 2013 zijn gebeurd. Geen van beide beweringen vinden ondersteuning in het administratief dossier. Pas op 30.01.2018 werd een regularisatieaanvraag overgemaakt aan de burgemeester van zijn toenmalige verblijfplaats, nu dus iets meer dan 6 jaar geleden.

Dat betrokkene geen enkel contact meer heeft met zijn herkomstland, is volstrekt te wijten aan zijn eigen gedrag. Niet alleen heeft betrokkene, zo stelt hij zelf, jaren zonder verblijfsrecht in België geleefd (van 2012 of 2013 naargelang de versie), maar bovendien wist hij slechts een verblijfsrecht te verwerven door zich te bedienen van een vals stuk. Om die reden kan zijn lange verblijfsduur niet weerhouden worden als een reden om zijn verblijfsrecht toch te behouden.

Betrokkene is sedert juni 2022 tewerkgesteld bij B. B. N.V. als Warehouse Employee, wat een positief element is. Betrokkene verkrijgt met deze tewerkstelling voldoende inkomsten om te voorzien in zijn behoeften. Er dient echter op gewezen te worden dat hij zich slechts toegang tot de Belgische arbeidsmarkt wist te verschaffen door gebruik te maken van een vals stuk bij zijn verblijfsaanvraag. Daarmee heeft hij de strikte regels die onze arbeidsmarkt beschermen weten te omzeilen. Om die reden kan zijn tewerkstelling en het daarbij horend inkomen niet nopen tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Dat betrokkene een financiering is aangegaan voor de aanschaf van een voertuig, vormt evenmin een bewijs van integratie. Het is immers volstrekt logisch dat een persoon goederen en diensten aankoopt in het land waar hij verblijft, al was het maar om in zijn persoonlijke behoeften te voorzien.

Over het algemeen dient over de bewijzen van integratie het volgende te worden opgemerkt: de socio-economische integratie waarop betrokkene zich thans beroept, is het gevolg van het verblijfsrecht dat hij onrechtmatig heeft verkregen, nl. door bij zijn verblijfsaanvraag een vals paspoort voor te leggen, waardoor deze "vruchten" ook door dit bedrog zijn aangetast. Betrokkene mag voor dit bedrog niet beloond worden. Daarom is het niet onredelijk om ondanks zijn tewerkstelling en het feit dat hij hier al enige tijd verblijft, toch zijn verblijfsrecht in te trekken.

Betrokkene is de vader van twee Belgische kinderen. In het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 12.06.2023 wordt hem een bezoekrecht over A. toegekend in een neutrale bezoekeruimte. Voordien zou, volgens hetzelfde arrest, al meer dan twee jaar geen contact meer zijn geweest tussen betrokkene en zijn dochtertje. Het hof stelt "voor A. is Y. T. D. V. een vreemde". Betrokkene maakt een document van het CAW van Oost-Vlaanderen over waaruit blijkt dat hij op 08.05.2024 aanwezig was voor een gesprek in het kader van een gerechtelijke doorverwijzing naar hun dienst voor contact en relatieherstel tussen hemzelf en zijn dochtertje. Dit document toont echter niet aan dat er van contact reeds sprake zou zijn. Dat is merkwaardig, nu reeds in juni 2023 door het Hof van Beroep van Gent werd geoordeeld dat er diende gewerkt te worden aan het herstel van het contact tussen betrokkene en zijn dochter en zelfs een verslag aan het Hof diende te worden bezorgd omtrent de evolutie van die contacten. Bovendien werd het document van het CAW opgesteld nadat betrokkene in kennis werd gesteld van ons voornemen om zijn verblijfsrecht in te trekken. Het is dan ook niet uitgesloten dat hij pas dan is wakker geschoten en heeft besloten om te banden met zijn kind aan te halen, te meer nu hij geen stukken voorlegt waaruit kan blijken dat er reeds voor 08.05.2024 contact is geweest met zijn kind. Dat betrokkene tussen februari en april 2024 onderhoudsgeld aan de moeder heeft betaald, bewijst nog niet dat hij effectief ook contact had met het kind. Evenmin toont hij aan dat de moeder zich niet aan de afspraken zou hebben gehouden en het kind niet naar de neutrale bezoekeruimte zou hebben gebracht, noch dat hij ten gevolge van dergelijk handelen dan stappen zou hebben ondernomen. Er weze aan herinnerd te worden dat om te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezinsleven tussen een vreemdeling en zijn kind er factoren voorhanden moeten zijn die wijzen op een voldoende standvastige band met het kind. De nadruk ligt daarbij op het aantonen van een affectieve band, waarbij het aantonen van een financiële band ondersteunend kan zijn (RvV 277 531 van 16 september 2022).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat deze beslissing betrokkene niet dwingt het Rijk te verlaten. Voor zover hij dus zou werken aan het herstel van de banden met zijn kind, kan hij dat blijven doen. Het staat hem eveneens vrij een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen op basis van zijn vaderschap, mits hij daartoe de nodige – en rechtsgeldige – documenten overmaakt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van zijn verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient te worden gesupprimeerd."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker het duurzaam verblijf geweigerd. Ze luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN HET DUURZAAM VERBLIJF

In uitvoering van artikel 56, vijfde lid (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag om duurzaam verblijf, ingediend op 26.03.2024 door de genaamde T. D. V., Y. geboren te L., op [...] van Angolese nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing :

Op 20.06.2024 werd betrokkene verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belg in toepassing van artikel 44 van de wet van 15.12.1980 ingetrokken. Betrokkene geniet thans niet het vereiste verblijfsrecht als familielid van een Belg om een aanvraag voor duurzaam verblijf in te dienen.

Het duurzaam verblijfsrecht wordt hem geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 44 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een kennelijke appreciatiefout. Het tweede middel is ook onder meer afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2. De eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 44 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§1.

De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

2.3.1. De verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoeker een vals paspoort had voorgelegd bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag.

2.3.2. Verzoeker stelt hierover het volgende:

"7. Het paspoort

De advocaat van verzoekende partij heeft reeds toegelicht dat verzoekende partij niet ter kwade trouw was.

Het paspoort was aangevraagd via een oom

Indien DVZ meer informatie had gewild over deze oom dan had zij de vraag kunnen richten aan verzoekende partij die dan bijkomende info had kunnen bezorgen.

In elk geval is er bijkomende informatie overgemaakt dat nog voor het schrijven van DVZ va 17.04.2024 er een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een paspoort was ingediend bij de ambassade in België.

Indien het stuk niet duidelijk was voor DVZ had DVZ ook hier de vraag kunnen richten om een vertaling toe te voegen.

DVZ doet dit allemaal evenwel onterecht niet, waardoor het middel ook om deze reden is geschonden.

De identiteit van verzoekende partij wordt alleszins niet in vraag gesteld en niet betwist."

2.3.3. De Raad stelt vast, zoals dat ook uit de bestreden beslissing blijkt, dat aan verzoeker de volgende brief werd betekend op 2 mei 2024:

SCAN

Verzoeker werd dus in de gelegenheid gesteld om alle nuttige informatie ter beschikking te stellen aan de verwerende partij. Dat zij hem nog bijkomend zou moeten bevragen, zoals verzoeker stelt, kan niet worden volgehouden, nog daargelaten de vraag naar het belang van zijn betoog: verzoeker voegt immers ook nu geen enkel concreet element bij waaruit zou blijken dat de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de manier waarop hij het paspoort via zijn oom zou hebben aangevraagd en ontvangen niet correct of kennelijk onredelijk zijn. Verder wordt in de bestreden beslissing weliswaar gewezen op de

niet-vertaling van het stuk betreffende het aanvragen van een nieuw paspoort bij de ambassade in België, maar wordt die aanvraag wel degelijk betrokken bij de besluitvorming, in die zin dat de verwerende partij erop wijst dat het feit dat hij thans die weg heeft gevolgd niet verklaart waarom hij dat in het verleden niet heeft gedaan. Hoe dan ook kan de Raad alleen maar vaststellen dat ook bij het verzoekschrift geen via de Angolese ambassade in België bekomen paspoort voorligt en verzoeker niet aantoont hoe zijn argument de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zouden kunnen stellen.

2.3.4. Aangezien de motivering met betrekking tot de valsheid van het paspoort staande blijven, toont verzoeker niet aan dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat hij zich van een vals stuk had bediend bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag die het voorleggen van een geldig identiteitsdocument vereiste. Door louter te stellen dat zijn identiteit niet zou worden betwist door de verwerende partij, doet verzoeker derhalve geen afbreuk aan de rechtmatige toepassing van artikel 44, §1 van de Vreemdelingenwet. In die optiek moet overigens worden herhaald dat uit niets blijkt dat verzoeker inmiddels via de Angolese ambassade in België een paspoort zou hebben bekomen.

2.4.1. Luidens artikel 44, §2 moet de verwerende partij onder meer rekening houden met het gezinsleven van de betrokkene.

2.4.2. Verzoeker wijst er onder meer op dat verzoeker met dezelfde ex-partner 2 kinderen heeft, dat dit blijkt uit de stukken die zijn advocaat op 31 mei 2024 had bezorgd aan de verwerende partij, dat over E. G., geboren op 8 september 2020 werd bepaald dat verzoeker zijn juridische vader is, dat hij zijn beide kinderen om de 2 weken ziet en er dus fysieke contacten zijn elke twee weken maar dat dit gegeven niet wordt meegenomen in de bestreden beslissing. In het tweede middel, waarin hij ook de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM betoogt hij dat onvoldoende rekening is gehouden met de gezinsband met zijn twee Belgische kinderen.

2.4.3. In de nota betoogt de verwerende partij het volgende:

“De verzoekende partij voert in casu aan dat hij 2 kinderen heeft die de Belgische nationaliteit hebben. De verweerder laat gelden dat dit niet wordt betwist door de gemachtigde, de verzoeker heeft namelijk verblijfsrecht bekomen i.f.v. een Belgisch kind.

Echter is het zo dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker, gedurende meerdere jaren geen contact heeft gehad met zijn minderjarige kind(eren). In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op het feit dat bij arrest van het hof van beroep van Gent dd. 12.06.2013 een bezoekrecht in een neutrale bezoekenruimte toegekend werd aan verzoeker, doch dat hiervan geen gebruik gemaakt tot 08.05.2024.

Het is veelbetekend dat de verzoekende partij slechts voor de eerste maal een bezoek in een neutrale bezoekenruimte heeft ingepland, nadat hij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op de hoogte was gebracht van het feit dat werd overwogen om diens verblijfsrecht in te trekken.”

2.4.4. De Raad stelt vast dat, hoewel de bestreden beslissing melding maakt van het feit dat verzoeker vader is van twee Belgische kinderen, voor het overige in de motivering slechts wordt ingegaan op zijn relatie met zijn dochter A. en meer bepaald in het licht van het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 12 juni 2023 en de daaropvolgende stappen inzake het contact en relatieherstel tussen verzoeker en zijn dochter. De verwerende partij maakt verder geen melding van verzoekers zoon E, geboren op 8 september 2020.

Het niet beoordelen van de relatie die verzoeker al dan niet heeft met zijn zoon E. stelt een probleem in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) over artikel 8 van het EVRM. Immers blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig ‘gezinsleven’ vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Het gegeven dat de bescherming onder artikel 8 van het EVRM niet absoluut is, doet geen afbreuk aan het feit dat de gezinsband met een minderjarig kind op zorgvuldige wijze moet worden beoordeeld alvorens over te gaan tot de belangenafweging in het licht van deze bepaling, zoals die ook weerspiegeld is in artikel 44, §2 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij gaat er in haar nota ten onrechte van uit dat de stukken die in de bestreden beslissing worden aangehaald met betrekking tot verzoekers relatie met zijn dochter A. ook gelden voor zijn relatie met zijn zoon E. Niet alleen is dit een post factum-motivering, ze is ook onjuist: zowel het arrest van het Hof van Beroep van Gent als het stuk uitgaande van het CAW hebben slechts betrekking op het contactherstel met dochter A. Er kan niets uit worden afgeleid voor wat betreft de relatie tussen verzoeker en zijn zoon E.

Het gestelde in de bestreden beslissing dat ze de betrokkene niet dwingt om het Rijk te verlaten en verzoeker een nieuwe aanvraag kan indienen op basis van zijn vaderschap mits hij daartoe de nodige en rechtsgeldige documenten overmaakt, ontslaat de verwerende partij er niet van het onderzoek in het licht van artikel 44, §2 van de Vreemdelingenwet -en dus onder meer verzoekers gezinsband met elk van zijn kinderen- op een zorgvuldige wijze te beoordelen.

2.4.5. De vaststelling dat de verwerende partij ter zake in gebreke is gebleven leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Immers, de toepassing van artikel 44 geeft de verwerende partij een zeer ruime discretionaire bevoegdheid om al dan niet over te gaan tot de intrekking van het verblijfsrecht, en de Raad kan zich derhalve niet in de plaats stellen van het bestuur. Het is immers niet zeker of de eerste bestreden beslissing nog zou zijn genomen indien abstractie wordt gemaakt van de hiervoor vastgestelde onzorgvuldigheid.

2.5. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, wijst verzoeker er terecht op dat deze verwijst naar de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht. Meer nog, deze intrekking vormt het determinerende motief van de beslissing tot weigering van de aanvraag duurzaam verblijf. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing, met als gevolg dat zij wordt geacht nooit te hebben bestaan, brengt de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen ervan bevonden ('status quo ante') (RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489), waardoor verzoeker thans weer een recht op verblijf geniet. Dit is niet verenigbaar met het motief in de tweede bestreden beslissing dat door de intrekking van zijn verblijfsrecht verzoeker *"thans niet het vereiste verblijfsrecht [geniet] als familielid van een Belg om de aanvraag voor duurzaam verblijf in te dienen."*

2.6. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing brengt derhalve ook de vernietiging van de tweede bestreden beslissing met zich mee.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2024 tot intrekking van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden en de beslissing van dezelfde datum tot weigering van het duurzaam verblijf (bijlage 24) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vijftientwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS